

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ELTON, BEN.

Popcorn / Ben Elton; trad.: Ariadna Grădinaru
București: RAO International Publishing Company, 2004

ISBN 973-576-605-1

821.111-31=135.I

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

BEN ELTON

Popcorn

© 1996 Ben Elton

This edition is published by arrangement with Transworld Publishers,
a division of the Random House Group Ltd. All rights reserved.

The right of Ben Elton to be identified as author of this work has been
asserted in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright, Designs
and Patents Act 1988.

Traducere din limba engleză
ARIADNA GRĂDINARU

© RAO International Publishing Company 2003
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

iunie 2004

ISBN 973-576-605-1

Capitolul 1

În dimineața care a urmat tuturor evenimentelor, Bruce Delamitri stătea pe un scaun dintr-o sală de interogatoriu a poliției.

– Numele? întreba polițistul care îi lua declarația.

Nu suna chiar a întrebare. Polițistul îi știa, bineînțeles, numele, dar asta era procedura și era obligat să o respecte.

Cu o dimineată în urmă, Bruce se afla într-un studio de televiziune. Vizavi de el, dincolo de suprafața generoasă a pupitrului, se găseau doi prezentatori gen Barbie și Ken, de o vîrstă nedefinită.

– Numele lui (pauză) este Bruce Delamitri, spuse Ken, adoptînd tonul sincer, evocator, rezervat invitaților cu adevărat importanți.

– Ocupația? întreba polițistul în dimineața de după, de parcă n-ar fi știuti.

– Este, probabil, în acest moment, cel mai faimos artist din industria cinematografică. Un mare scriitor, un mare regizor. Băiatul de aur al Hollywoodului.

– Am auzit că face și un sos pentru spaghetti fantastic, exclamă Barbie, dînd o notă familiară discuției.

Era dimineata de dinainte si ultima zi in care Bruce avea sa se mai auda descris in acesti termeni.

– Starea civila? se interesa politiaul.

– Insa succesul in cariera isi are pretul lui si Hollywoodul s-a intristat de curind la aflarea vestii ca in casnicia lui Bruce cu Farrah Delamitri, actrita, model si cantareata rock, sint mari probleme. Vom vorbi si despre acest subiect.

Bruce vazu aprinzindu-se lumina rosie de deasupra camelei din fata lui. Adopta o expresie sardonica, adecvata, de genul „se mai intimpla”. Urmatoarele douazeci si patru de ore aveau sa confirme cita dreptate avusese.

Bruce incerca sa-l priveasca in ochi pe politist. Starea civila? Ce intrebare! Intreaga lume stia care e starea lui civila.

– Soția mea e moartă.

– Vorbiți-mi despre seara trecută.

– Diseara e seara Oscarurilor, radia Ben. Seara cea mare. *Numero Uno*. Nu exista seara mai mare decit asta. Seara serilor. Cea mai seara dintre seri. Seara care, potrivit tuturor previziunilor, promite sa fie cea mai importanta din viata lui Bruce Delamitri.

– Seara trecuta? spuse Bruce, care renuntase sa mai incerce sa stabileasca vreun contact cu politiaul si acum aproape ca vorbea singur. Seara trecuta a fost mai cumplita decit mi-as fi putut inchipui vreodata.

– Urmăriți *Coffee Time USA*. Revenim dupa o scurta pauza publicitara, spuse prezentatorul, al carui nume nu era Ken, ci Oliver Martin.

Luminile din studio scazura in intensitate si pe ecran aparua sigla *Coffee Time*, in timp ce Oliver si colega lui, Dale, isi adunau hirtile cu gesturi pline de importanta. Evident ca nu

aveau nimic scris pe ele, insa alimentarea iluziei ca prezentatorii TV sint jurnalisti adevarati, nu doar niste persoane care citesc orice apare pe prompter, e una dintre principalele indatoriri ale programelor de interes general.

Bruce vedea cum pe monitorul din fata lui Oliver si Dale dispar de pe ecran, inlocuiti de puicute in bikini, cu sticle de suc in mina, care se rostogolesc extatic dintr-un VW Beetle vechi.

„O fata, o plaja, e-aici, e-adevarat.

E tare, e marfa si te simti minunat!”

Tehnicianul de studio taie sunetul si puicutele in bikini continuara sa bea din sticle cu o incintare mută.

– Un minut si jumătate pina intram in direct, spuse regizorul de platou.

Acesta era semnalul pentru ca fetele de la machiaj sa dea buzna in studio si sa pudreze toate fețele disponibile. Oliver se intoarse spre Bruce, vorbindu-i de printre cutii de pudra si pensule:

– Cred ca trebuie sa ne concentrăm asupra faptului ca industria noastra nu mai e o fabrica de vise. Acum e vorba de realism crud. Aratam lucurile exact asa cum sint.

Fata de la machiaj aplica inca un strat de smac pe fata lui Oliver, deja acoperita de o crusta groasa. Realitatea cruda era ca orice persoana care dobandise un bronz atat de profund si de lucios ar fi murit de mult de cancer de piele. Insa Oliver facea parte din vechea scoala de prezentatori TV: era convins ca etalarea unui bronz termo-nuclear era un semn de respect fata de telespectatori, ca si camașa draguta si cravata. Trebuia sa arati ca te straduiesti.

– Inca un minut, spuse managerul de studio.

Dincolo de pupitrul mare, in culori pastelate, vocea lui Dale se auzea din mijlocul unui nor de fixativ:

– Adica, sigur ca problema cea mai importanta, Bruce, e legata de toata povestea asta cu crimele inspirate din filme,

nu-i așa? Vreau să zic, asta îngrijorează America. Eu, ca americană, de asta sînt îngrijorată. Tu ești îngrijorat din cauza asta, Bruce? Ca american?

– Populația Americii nu mai e așa de tinăra și în curînd problema numărul unu care îi va îngrijora pe majoritatea americanilor va fi incontinența în rîndul adulților.

Nu era vocea lui Bruce. Era televizorul. Tehnicianul de studio dăduse din nou sonorul tare, pregătind intrarea în emisie. Era trecut de nouă și spoturile publicitare începuseră să-și mute atenția de la școlari și persoane cu serviciu spre cei aflați într-o continuă „pauză de cafea“, adică mame tinere și bătrînei singuratici. Tipele cu sticlele de suc făceau loc pernitelor pentru sîni, implanturilor dentare și scutecelor, atît pentru bebeluși, cît și pentru adulți.

– Nu, nu sînt îngrijorat din cauza crimelor inspirate din filme, spuse Bruce, vorbind defectuos, pentru că o tinăra tocmai îi aplica pe buze un soi de pastă cu aromă de mentă. Nu cred că oamenii se ridică din fața televizorului sau ies din cinematograful și pun în practică ceea ce tocmai au văzut. În cazul ăsta, toți cei care se uită la emisiunea asta și-ar fixa părul cu ciment și și-ar aspira creierul împreună cu celulita.

Nu era nici pe departe un comentariu menit să-l facă iubit de colegii din mass-media, dar ăsta era Bruce. Dur, sarcastic și cu ceva de agitator. Dacă apare cu geacă de piele și ochelari de soare la televizor la nouă dimineața, atunci e aproape de datoria ta să fii usturător. În realitate, Bruce bănuise că oricum Dale n-o să-i audă comentariul. Își dădea seama că era genul de prezentator care folosea răspunsurile invitaților ca pe un interval în care să se gîndească la următoarea întrebare.

– Bun, bun, ar trebui să te referi la asta și în direct, spuse Dale absentă, verificîndu-și machiajul.

– Cincisprezece secunde, spuse regizorul secund de platou. Patru, trei, doi, unu...

Figura lui Oliver se luminea:

– Stăm de vorbă cu Bruce Delamitri, candidatul cu cele mai mari șanse la cîștigarea Oscarului pentru „Cel mai bun regizor“. Dar în spatele gloriei și a adulației se ascunde o adevărată controversă.

Dale preluă ștafeta:

– Filmele lui Bruce Delamitri sînt dure, aspre, sarcastice, niște thrillere pline de obrăznicii de băieți de cartier, unde viața e măruntă și numărul de cadavre mare. Vă amintește de ceva?

– Nu știu, spune-mi tu, Dale, zise Ollie, etalîndu-și expresia serioasă și gînditoare.

– Dar străzile Americii cum sînt? spuse Dale, cu o figură la fel de rău prevestitoare. Exact, străzile Americii: dure, brutale și periculoase, unde copiii se maturizează repede și moartea e un stil de viață.

– Vrei să spui că filmele lui Bruce Delamitri reflectă realitatea străzii?

– Unii spun că o reflectă, alții spun că o influențează. America, tu hotărăști! Revenim după pauză.

În studio, intensitatea luminilor scăzu din nou. Oliver și Dale rămăseră în întineric, foșnîndu-și hîrțile.

„Aveți dinți sensibili? După o înghețată strigați *au!* cînd ar trebui să spuneți *mmmm?*“

Capitolul 2

În dimineața care urmă evenimentelor, o tinără, o adolescentă mai degrabă, privea fix, dincolo de masa cu tablă laminată, spre polițistul care o interoga. I se lua declarația în camera alăturată celei unde era interogat Bruce. Spre deosebire de Bruce, tinăra era considerată foarte periculoasă și, în consecință, avea cătușe, cu încheieturile-i subțiri prinse cu lanțuri de gleznele la fel de subțiri. De fapt, era atît de măruntică, încît părea că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și scoată brațările de oțel și să iasă din încăperea plutind pe prima adiere de vînt. Îi era indiferent dacă îi pun sau nu cătușe. Oricum, nu avea unde să se ducă.

– Numele? întrebă polițista.

În dimineața dinainte, aceleași ființe numai piele și os i se adresase aceeași întrebare în restaurantul unui motel frecventat de camionagii, foarte aproape de Autostrada Pacific, la vreo o sută șazeci de kilometri nord de Los Angeles.

– Mi s-a zis într-o grămadă dă feluri, răspunsese ea.

Bucătarul de la fast-food cu care conversa îi făcuse cu ochiul complice:

– Pun pariu că unu' din ele era „frumoaso”!

Bucătarul avea dreptate. Era frumoasă, cu ochii ei mari și fața slăbuță. Dacă studiourile Disney s-ar fi hotărît vreodată să pună în scenă *Bambi*, ar fi căutat o fată ca ea.

Fata acceptă complimentul bucătarului, chicotind:

– Flirtezi cu mine? îl întrebă, jucîndu-se cu geanta ca o fetiță emoționată.

– N-are nimic dacă vorbesc și io c-o fată frumoasă, nu? spuse bucătarul.

– Cred că nu, doar c-ai noroc că nu poa' să te-audă prietenu' meu. E tare rău, să știi, cînd dă de tipi care flirtează. Mai aleş dacă e din California, unde zice el că e toți niște poponari dă rahat.

Tinăra își luă restul, care o aștepta pe tejghea.

– Numele lui (pauză) e Bruce Delamitri.

Era vocea lui Oliver Martin. Într-un colț al camerei, pe un suport, era suspendat un televizor și chelnerița tocmai dăduse sonorul mai tare. Îi plăcea *Coffee Time USA*.

– Este, probabil, cel mai renumit artist din industria cinematografică în acest moment. Un mare scriitor, un mare regizor. Băiatul de aur al Hollywoodului.

– Am auzit că face și un sos pentru spaghete fantastic.

Ca în fiecare dimineață, Oliver și Dale își făceau numărul de magie. Invitatul lor, Bruce Delamitri, zîmbea sardonice din ecranul televizorului. Fata de la tejghea se întoarse să-l privească. Pentru o clipă ei și lui Bruce li se întîlniseră privirile. Mult mai tirziu, fata avea să se întrebe dacă simțise ceva în momentul acela.

Pe bucătar nu-l interesa *Coffee Time USA*:

– Și zici că nenorocitu' dă prietenu-tu mă face poponar?

– N-are nimic cu tine, spuse pe post de scuză fatuca sfrijită, luîndu-și cutiile de Cola, burgerii și cartofii prăjiți și îndreptîndu-se spre ușă. Doar că-i tare și dur, și.. știi tu, cred că lui toți i se pare poponari.

– Să mai vii p-aci, fetiço. Îți arăt io cine-i poponar, spuse bucătarul. Și adu-l și pă prietenu' ăla al tău.

– Te-ar omori, îi aruncă ea, peste umăr, o remarcă întîmplată, în timp ce ușa de plasă se trîntea în urma ei.

– Diseară e seara Oscarurilor, spunea televizorul.

– Vorbește-ne despre seara trecută, spuse polițista în dimineața următoare.

– Păi, cred că ne-a cam venit ideea când mîncam de dimineață și Bruce Delamitri era la televizor la *Coffee Time* cu Oliver și Dale. Eram la un motel, știți. Îmi place motelurile. Sînt așa de curate și de drăguțe, și de îți dă săpun și tot felul de chestii. Dacă-ăș putea, acolo aș sta tot timpu', în moteluri.

Fata traversă parcare, mergînd dinspre restaurant spre sirul de cabane unde locuiau. Fusesse o furtună de vară și ea era desculță. Căuta băltoacele. Să simți apa caldă pe asfaltul cald era o senzație minunată. Avea picioare foarte sensibile. Uneori, dacă știai cum să le atingi, îi fremăta tot trupul. Tot timpul încerca să-l convingă pe prietenul ei cel mare și dur să-i facă masaj la picioare. Ar fi putut la fel de bine să-l roage să croșeteze o învelitoare pentru sulul de hîrtie igienică.

– Io nu cred în rahatu' ăsta de *New Age*, e pentru hipioți poponari, spunea el, care după părerea mea macină sufletu' acestei mari națiuni și ne transformă pe toți în niște nenorocite de muieri. Și-acu' dă-mi o bere!

Erau unele subiecte în legătură cu care era complet refractar, însă asta nu însemna că nu era tandru și delicat atunci cînd voia, și vai ce-l mai iubea atunci!

Fata intră în căbănuță cu mîncarea. Bărbatul era întins pe pat, tot așa cum îl lăsase, cu o armă pe piept și alta la sold.

– Uite mîncarea, iubitu! Am zis că, dacă tot e micu' dejun, să-ți aduc un burger cu șuncă. I-am zis să frigă bine șunca. Știu că nu-ți place să mîninci porc crud.

– Taci acum, iubito! Încerc să mă uit la televizor.

Pe ecran, Bruce Delamitri lucra la zîmbetul lui indulgent:

– Crime inspirate din filme? Vă rrrog! spunea el. Adică, *să fim serioși!* Toată chestia asta nu e decît o exagerare a presei, chestiunea zilei. Patru canale de televiziune în căutarea unei controverse.

Uneori, Bruce era cel mai mare dușman al lui însuși. Nimeni nu le răspundea disprețuitor prezentatorilor de la

Coffee Time. Nu dacă voiai să cîștigi inimile și mințile americanilor de rînd, care, de fapt, era și scopul prezenței lui Bruce în studio. Mulți dintre telespectatorii emisiunii îi considerau pe Oliver și pe Dale prietenii lor cei mai apropiați și mai loiali și nu-i priveau cu ochi buni pe absolvenții isteți și batjocoritori ai școlii de film care se comportau de parcă acești prieteni ai lor erau de-a dreptul timpiți.

Oliver își dădu seama că atmosfera era tensionată. Știa că nici un fel de „atmosferă“ nu era de dorit la o emisiune matinală și întotdeauna căuta cu disperare un numitor comun cu invitații săi:

– Haide, Bruce, las-o mai moale, se rugă el. Situația e foarte gravă. Există doi psihopați cît se poate de adevărați în libertate, care trag cu armele prin mall-uri și omoară pe oricine le iese în cale, corect? Așa, iar în filmul tău nominalizat la Oscar, *Americani obișnuiți*, există doi tipi care fac exact același lucru. Acești doi dementi adevărați și-au croit drum prin trei state, masacrînd oameni nevinovați.

– Și de fiecare dată cînd aceste crime sînt anunțate în presă, îl întrerupse Bruce, știrea e ilustrată cu secvențe din filmul meu. Acum cine face asocierea? Psihopații? Sau redactorii americani de știri, disperați să găsească o abordare originală pentru încă un buletin de știri plictisitor, plin de crime și violență? Crime inspirate din filme, pentru numele lui Dumnezeu! Oamenii nu sînt ciinii lui Pavlov. Nu poți să suni din clopoțel și să-i faci să saliveze. Pur și simplu ei nu pun în practică tot ce vîd. Dacă ar fi atît de ușor să manipulezi oamenii, nici un produs n-ar fi un eșec și n-ar mai cădea nici un guvern.

În cabana motelului, fata slăbuță începuse să se plictisească să-l tot vadă pe Bruce la televizor.

– Iubitule? spuse.

– Taci, scumpo, mă gîndesc la ceva.

Se auzi o bătaie în ușă.

Într-o clipă bărbatul sări din pat și traversă camera. Se lipi de peretele de lîngă ușă, neavînd pe el nimic în afară de tatuaje